

Vänsterpress om Ukraina-krisen i månadsskiftet februari-mars 2022

Det ryska angreppskriget mot Ukraina går snart in på sitt 6:e dygn och fortfarande ses inget ljus i tunneln.

Marxistarkivet anser att det nuvarande kriget, som är det mest omfattande på europeisk mark sedan Andra världskriget, är av mycket stor betydelse, inte bara för Europas framtid utan även globalt. Därför har vi valt att ägna detta krig stor plats, och då med målsättningen att belysa skeendet från olika utgångspunkter. Och vi kommer att fortsätta med det.

Sedan krigsutbrottet har vi publicerat sammanställningar av artiklar från svensk vänsterpress (den senaste [Vänsterpress om Ukraina-krisen i slutet av februari 2022](#)).

Men vi har även översatt artiklar, uttalanden och dokument med ursprung i andra länder, europeiska och utomeuropeiska. Under senaste veckan har vi publicerat: [Nytt från Natoland](#) (av Tariq Ali, skriven innan krigsutbrottet), ["Vi befinner oss i ett sämre läge än under kalla kriget"](#) (av ryske vänsterhistorikern Ilja Budraitskis). [Stoppa Putins aggression omedelbart!](#) (uttalande av ukrainska socialister), [Ukraina 28 februari 2022 - ryska attacken fortsätter](#) (samling med ett uttalande av Ryska vänsterfronten, och artiklar ur *London Review of Books* och amerikanska *Jacobin*), [Ett brev från Kiev till vänstern i väst](#) (där en ukrainsk socialist riktar allvarlig kritik mot hur delar av vänstern hanterat Rysslands aggression), samt ["Putin har satsat allt på ett snabbt avgörande i Ukraina. Nu står hans politiska överlevnad på spel."](#) (artikel ur *Counterpunch* av irländske journalisten Patrick Cockburn).

Bland de artiklar som återges nedan vill jag här särskilt peka på de från *Flamman* som tar upp kriget ur flera synvinklar.

F ö bör den uppmärksamme läsaren notera att de olika texterna skiljer sig en hel del när det gäller synen på detta krig.

MF 28/2 2022

Innehåll

Arbetarmakt	1
<i>Stoppa kriget i Ukraina – Uttalande från Förbundet för Femte Internationalen</i>	1
Flamman	3
<i>Europas vänster enigare än någonsin: "Ryssland måste dra tillbaka trupperna"</i>	3
<i>Rysk fredsaktivist: "Vi förbereder oss på att bli gripna"</i>	4
<i>Vänstern måste ovillkorligen stå bakom Ukraina och folkrätten</i>	6
<i>Putin har startat det mest vettlösa kriget någonsin</i>	7
Offensiv	10
<i>Bygg en antikrigs- och antiimperialistisk massrörelse</i>	10
Proletären	13
<i>Oacceptabel rysk attack på Ukraina</i>	13
Revolution	14
<i>Ukraina: Orsakerna till Putins invasion</i>	14
<i>Nej till krig mot Ukraina! – Uttalande från IMT i Ryssland</i>	20

Arbetarmakt

Stoppa kriget i Ukraina – Uttalande från Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakt, 24/2 2022

Förbundet för Femte Internationalen fördömer de ryska flyg- och markstyrkornas angrepp på Ukraina, liksom Vladimir Putins förnekande Ukrainas rätt till självständighet som suverän stat.

Hans anspråk på att försvara de rysktalandes intressen i Ukraina och Rysslands säkerhet mot NATO är en gigantisk bluff. Lika bedrägligt är emellertid även NATO:s och dess allierades anspråk på att enbart handla till försvar för demokrati och nationell suveränitet. Liksom Putin bedriver de sina egna imperialistiska intressen. Invasionen av Ukraina är, kort sagt, främst en inom-imperialistisk konflikt.

Putins brutala aktioner är desamma som de ryska styrkornas aktioner i Syrien för att stötta Assads mördarregim liksom morderna på oppositionella och repressionen mot massprotester på hemmaplan och hans främjande av högerextrema partier och auktoritära regeringar inom EU. De är, kort sagt, aktioner från en imperialistisk makt som befinner sig i konflikt med USA och EU:s imperialistiska makter.

Vi fördömer likaså NATO:s roll i att driva fram krisen, vars rötter ligger i bevarandet och utvidgandet av alliansen från kalla kriget, NATO, efter Sovjetunionens sammanbrott, och dess utsträckning till den ryska federationens egna gränser, vilket bryter mot upprepade verbala försäkringar till flera ryska ledare.

NATO ingrep dessutom inledningsvis folkliga demokratiska rörelser mot de korruperade oligarkregimerna inom den ryska federationens återstående stater i ”det nära utlandet”. Målet var att ersätta pro-ryska med anti-ryska regimer genom att omvandla dem genom så kallade färgrevolutioner. Det var givet att det förr eller senare skulle resultera i att den ryska imperialismen slog tillbaka så snart den kände sig tillräckligt stark.

Detta var den strategi som följdes av alla stora imperialistiska makter i allians med USA. Washingtons politik att avvisa Rysslands krav på en garanti att Ukraina inte skulle gå med i NATO var emellertid också riktat mot Frankrikes och Tysklands försök att hävda en större ekonomisk och militär autonomi från den transatlantiska supermakten. De är nu de som förlorat mest när deras diplomatiska lösning slagits sönder och Tyskland tvingats skjuta upp aktiveringen av Nordstream 2.

Målet var att inordna dem i NATO, som i sig är ett glorifierat amerikanskt skyddsräcke, och tvinga dem att gå med på sanktioner som dikteras och genomdrivs från Washington, oavsett hur kostsamt det skulle bli för deras egna ekonomier.

Det faktum att NATO-imperialismen gör detta under banéret för demokrati, mänskliga rättigheter och nationernas självbestämmande har alltid varit och förblir ett grymt bedrägeri. Det är också Ukrainas anspråk på att enbart försvara sin rätt till självbestämmande, eftersom de sedan 2014 har kämpat för att förneka samma rätt för regionerna i östra delen av landet (och Krim), inklusive rätten att använda sitt eget språk och fritt kunna besluta huruvida de vill leva inom gränserna för en stat som definieras genom att acceptera en etnisk västukrainsk nationell identitet.

Putins chauvinistiska äventyr har gett USA:s president Joe Biden och hans allierade i NATO förevändningen att intensifiera en hysteri från kalla kriget och uppmuntra de fräcka social-

imperialistiska krafterna inom världens arbetarrörelse, oavsett om de är från socialdemokratiska partier och Labourpartier eller fackföreningar.

Alla krafter från den stalinistiska traditionen som ursäktar Putins handlingar och rättfärdigar hans krav på en ”inflytelsesfär” eller en ”säkerhetszon” bedriver lika litet en politik baserad på internationalism och opposition mot all imperialism. Att tro att vår fiendes fiende måste vara vår vän är höjden av idioti. Våra enda allierade är arbetarna i alla länder som kämpar mot sina egna härskare och håller ut solidaritetens hand över konfliktens frontlinjer.

Den kinesiska imperialismen är ekonomiskt flera nivåer över Ryssland som global ekonomisk och därmed, så småningom, en militär rival till USA. Obamas, Trumps och Bidens asiatiska vändning och deras berättelse om ”Putin som den nye Hitler” i Europa, har oundvikligen drivit Kina närmare Ryssland. Men det orsakas inte av Xi Jinpings och Putins utmaningar mot ”våra värderingar” utan av deras ekonomiska rivalitet med USA. Beijings brutala och rasistiska förföljelser mot uigurerna i Xinjiang och demokratiska aktivister i Hongkong är en varning om att Kina inte kommer att låta sig isoleras eller tryckas ner av USA.

Av alla dessa orsaker måste arbetarrörelsen och progressiva rörelser världen över vinnas över från att ta parti i denna inom-imperialistiska konflikt. Anspråket i de gamla imperialistiska kärnländerna att försvara demokratin är helt enkelt ett cyniskt trick för att försvara dessa staters ”rätt” att plundra världen. I Ryssland och Kina är det ett steg mot att ersätta de gamla imperialisterna och underordna den stora majoriteten av mänskligheten nya herrar, som tillåter nya miljardärer att frodas på bekostnad av sina egna arbetare och den utfattiga majoriteten av mänskligheten.

Karl Liebknechts korrekta ställningstagande i det första världskriget är grundläggande: huvudfienden finns hemma, lika tillämplig i USA, dess allierade i NATO och i Ryssland och Kina.

- Ut med alla ryska trupper från Ukraina nu. Ovillkorligt erkännande från Moskva av ukrainsk självständighet och rätt till egen stat.
- Inget stöd för västs ekonomiska sanktioner mot Ryssland. För arbetaraktioner som stoppar förnödenheter och krigsmateriel till alla krigshetsare så länge angreppet varar.
- Tillbakadragande av alla NATO:s rådgivare från Ukraina och västmakternas marina styrkor från Svarta havet.
- För regionerna Donetsks, Luhansks och Krims demokratiskt uttryckta självständighet, inklusive alternativen autonomi inom Ukraina, självständighet eller anslutning till Ryssland.
- Upplös både NATO och ryskledda CSTO.
- Stoppen marschen, via ett nytt kallt krig, mot ett globalt inom-imperialistiskt krig.
- För en ny global rörelse mot imperialistiska krig och upprustning och för omdirigering av de enorma tekniska och vetenskapliga resurserna till att lösa de brännande problemen med klimatkatastrof, fattigdom, hunger och sjukdom.
- För en internationell sammanslutning av arbetarpartier som kämpar mot kapitalism och imperialism och för socialism – en femte international som fortsätter de fyra första internationalernas progressiva arbete.

Förbundet för Femte Internationalens Internationella Sekretariat

24 februari 2022

Flamman

Europas vänster enigare än någonsin: ”Ryssland måste dra tillbaka trupperna”

Jonas Elvander

Flamman, 24/2 2022

Fördöm Ryssland, ta emot flyktingar och bistå Ukraina. De annars ofta oeniga europeiska vänsterpartierna är oväntat eniga i fördömandet av Rysslands invasion av Ukraina. Behovet av en ny europeisk säkerhetsordning blir nu också allt större, menar många inom den europeiska vänstern.

Rysslands invasion av Ukraina har satt hela det politiska livet i gungning i Europa. Från öst till väst och från vänster till höger frågar sig politiker, partimedlemmar, rörelseaktiva och aktivister hur det kunde gå så långt. Många har också börjat ompröva principer och doktriner som man höll fast vid fram till för bara några dagar sedan. I länder som Frankrike, Italien, och i viss mån Tyskland, har synen på Ryssland ofta varit mer positiv än till exempel i Skandinavien. Av det senaste dygnets utspel att döma tycks den tiden vara förbi, åtminstone tillfälligt.

I till exempel Frankrike har Jean-Luc Mélenchon, som leder det största vänsterpartiet La France insoumise, tidigare ofta framhåvt Natos och USA:s roll i eskalationen i Ukraina, och ifrågasatt EU:s sanktioner mot Ryssland. På torsdagsmorgonen var han dock en av de första franska politikerna att reagera på Rysslands invasion, och tonen var markant annorlunda denna gång.

”Ryssland angriper Ukraina”, sade han i ett uttalande, och menade att Vladimir Putins attack är ett ”rent våldsföretag, som visar en ren maktvilja. En oacceptabel eskalation har provocerats fram”.

Han slog också an en ny ton i frågan om Europas säkerhet. Den annars så EU-skeptiske Mélenchon ser nu behov av en gemensam säkerhetspolitik.

”För EU:s del har tiden kommit för att upprätta en gemensam säkerhetsstruktur. I Frankrike måste alla försvarsenheter genast mobiliseras för att säkra vårt lands vitala intressen. Samtidigt får Frankrike inte låta sig nedslås. Vi måste ta initiativ till en fredlig och diplomatisk lösning på situationen. Målet måste vara att få till stånd ett omedelbart eldupphör och ett tillbakadragande av alla främmande trupper från Ukraina.”

Mélenchon krävde också att säkerhets- och samarbetsorganisationen OSSE genast ska sammankalla till ett möte, liksom FN:s säkerhetsråd.

Den starka retoriken från vänster märks också på EU-nivå. Vänsterns grupp i Europaparlamentet, som La France insoumise, svenska Vänsterpartiet och de flesta andra vänsterpartier i parlamentet ingår i, The Left – tidigare kallad GUE-NGL – publicerade på torsdagen ett uttalande som starkt fördömer Rysslands agerande. En anonym källa som står gruppen nära säger till Flamman att gruppen är ”förvånansvärt enig” i frågan.

Gruppens ena ordförande, Martin Schirdewan, som är parlamentariker för tyska Die Linke, bekräftar den bilden i en intervju med Flamman. Han beskriver invasionen som en ”game changer”.

– Detta är en uppenbar kränkning av folkrätten och måste upphöra omedelbart. Vi fördömer å vår grupps vägnar Rysslands agerande. Det råder väldigt bred enighet om detta inom vår

grupp, liksom inom andra grupper [i Europaparlamentet, reds. anm.]. Vi kan nästan tala om enhällighet i denna fråga.

Vänstergruppen kräver att Ryssland omedelbart drar tillbaka sina trupper från Ukraina och uppmanar alla EU:s medlemsländer att bistå Ukraina med humanitärt stöd och att öppna sina gränser för eventuella flyktingar. Till och med i den annars så kontroversiella frågan om Nato tycks mer enighet råda än annars.

– Det viktigaste är att få slut på denna konflikt på fredlig väg. Det är upp till FN och OSSE, som är ansvariga för att upprätthålla internationell lag, att lösa detta. Jag ser inte att Nato har det ansvaret. Historiskt har spänningarna ökat mellan väst och Ryssland. Nato har spelat en roll i det med sin expansion österut. Men det rättfärdigar inte några militära angrepp på Ukraina, säger Martin Schirdewan.

Vad gäller eventuella ukrainska flyktingar är partierna också eniga om behovet av att EU:s medlemsländer tar emot dem – trots att frågan om migration är så toxisk i många länder att flera vänsterpartier i princip gett upp frågan.

– Jag tydliggjorde på mötet mellan parlamentets gruppledare i dag att EU:s svar måste vara att bistå Ukraina humanitärt, öppna gränserna för flyktingar och ge politisk asyl åt dem i Ukrainas armé som inte vill delta i denna konflikt. Vi är helt eniga om detta inom vänstern. Men jag var den enda gruppordföranden som tog upp detta och de civilas situation. De andra gruppledarna fokuserade på att få till stånd hårdare sanktioner mot Ryssland.

Martin Schirdewan framhåller liksom Mélenchon behovet av ett gemensamt europeiskt säkerhetssamarbete för att upprätthålla freden som inte är baserat på Nato eller andra militärallianser.

– Vi måste hitta ett sätt att samexistera med Ryssland, där länders olika intressen respekteras utan att man tillgriper militärt våld. Tyvärr har Putin gjort vägen till det målet väldigt lång. Vi behöver en organisation som respekterar att vi lever i en multipolär värld. Ungefär som OSSE. En organisation som accepterar allas suveränitet. Nato kan inte erbjuda detta, bara FN och OSSE kan det, säger han.

En potentiell lösning på den nuvarande konflikten tror Schirdewan kan uppnås i en kompromiss.

– Jag anser att Ukraina bör upprätthålla och implementera Minsk-avtalet [som innebär att de ukrainska utbrytarrepublikerna ges långtgående autonomi som delar av Ukraina, reds. anm.]. Ryssland måste i sin tur respektera Ukrainas suveränitet. Sedan måste garantier ges för att Nato inte expanderar längre österut.

Rysk fredsaktivist: “Vi förbereder oss på att bli gripna”

Noa Söderberg

Flamman, 24/2 2022

Journalisterna måste ha gått på en bluff. Så reagerade den ryska fredsaktivisten Mikhail när han läste om invasionen av Ukraina tidigt i morse. Nu har han packat förnödenheter och ska ut i natten för att ge juridisk rådgivning till de Putinkritiska demonstranter som grips i Moskva. “Det enda sättet att hantera rädslan är att umgås med andra aktiva människor”, berättar han för Flamman.

Mikhail, som egentligen heter något annat, jobbar som lärare och är aktiv i en grupp som är knuten till människorättsorganisationen Memorial och ger rättshjälp till gripna demokratiaktivister. När Flamman når honom håller han på att stänga skolan där han jobbar. Han har packat förnödenheter – mat, vatten, varma kläder, nödvändiga dokument – om han skulle bli

gripen. Men hans förhoppning är att hålla sig på fri fot och i stället kunna ge juridisk hjälp till dem som grips under fredsprotesterna i Moskva.

– Polisen använder människors okunskaper emot dem. Till exempel kräver de att man ska bli fotograferad, de tar ens fingeravtryck, laddar ner ens kontakter och söker upp personer man haft kontakt med, trots att det går emot rysk lag. Det finns två brottskategorier: ordningsbrott och sådant som faller under strafflag. I utredningen av ordningsbrotten, till exempel att vara på en sådan här demonstration, har polisen egentligen begränsade resurser i vad de får göra.

Demonstrationer med fler än en person är förbjudna i Ryssland. Trots det pågick under torsdagskvällen stora samlingar i flera ryska städer, enligt medier på plats. Mikhails beslut att inte delta aktivt i protesterna beror bland annat på att han redan har gripits en gång och suttit fängslad i tio dagar. Om han grips igen lär han bli inlåst 30 dagar, och han tror att han gör mer nytta på fri fot som juridiskt stöd. Han tror att en del av de som grips i natt kommer bli åtalade för något i den grövre brottskategorin.

– Det finns en rad politiskt motiverade lagar som man använder för att fängsla aktivister.

Han vet inte ännu hur stora demonstrationerna varit, eftersom han varit tvungen att jobba hela dagen. Till vardags hämtar han sin information genom Instagram, där han också sprider nyheter om ryska människorättsbrott vidare.

– Jag har sett till att sprida material med kritik mot kriget och har själv skrivit artiklar som berättar att det faktiskt är krig och att hotet kommer helt och hållet från Ryssland. Sedan har jag spridit information om demonstrationen på Pushkintorget i Moskva och vad man ska göra om man grips.

Enligt Memorial har över 1600 personer gripits hittills i landet.

Är du rädd?

– Jag är utan tvekan rädd. Rädd för att befinna mig i krigssituationen, för även om det inte är några krigshändelser runt omkring mig så medför kriget ekonomiska svårigheter och en ökad repression inom Ryssland. Rädd för att jag ska straffas eller fängslas för mina ord. Det enda sättet jag kan hantera det är att umgås med andra aktiva människor som också förbereder sig mentalt på att förr eller senare bli gripna för det vi har sagt, säger Mikhail.

Vad planerar du och de aktivister du känner att göra efter den här natten, under de närmaste dagarna?

– Allt hände ju så plötsligt, så vi har inte alls kunnat planera vad vi ska göra, vi får se hur situationen utvecklar sig. Men jag kommer åtminstone fortsätta sprida information och vara aktiv på sociala medier.

Hur kan människor i andra länder stödja ryska fredsaktivister?

– Det är svårt att säga, men vi är glada för allt stöd vi kan få. Att man sprider våra budskap i sociala medier. Man kan också skänka pengar till Memorial.

Författaren och fackliga aktivisten Pelle Sunvisson har tränat ryska fredsaktivister. Han berättar för Flamman att det inför demonstrationerna spreds uppmaningar i ryska aktivistkretsar om att samlas klockan 17 svensk tid i landets stadskärnor för att protestera mot kriget. Han säger att det är ett "spretigt kollektiv" som nu samlats, eftersom många ryska demokratiaktivister och organisationer har gått i exil eller splittrats. Memorial, som Mikhail arbetar för, kämpar just nu mot en domstolsprocess som sannolikt kommer lösa upp organisationen.

Under dagen har ett protestbrev undertecknat av över 170 ryska journalister och akademiker spridits på sociala medier. Det sprids också bilder på enmansdemonstranter, bland dem

viceordföranden för det ryska journalistfacket Sofya Rusova. Martin Ugglå, verksamhetschef på biståndsorganisationen Östgruppen, berättar för Flamman att även sådana demonstrationer brukar avbrytas snabbt, och att demonstranterna därför ibland försöker avlösa varandra.

– Jag såg en bekant i människorättsrörelsen som var ute igår i Niznij Novgorod, han hann stå med sitt plakat i tio minuter innan han blev stoppad.

Grupper har också samlats utanför ukrainska ambassaden i Moskva för att visa sitt stöd. Dmitry Muratov, som driver den oberoende tidningen Novaja Gazeta och har tilldelats Nobels fredspris, skriver på Twitter: ”I min mening är det bara en rysk fredsrörelse som kan skydda livet på den här planeten”. Men en sådan rörelse riskerar, som Mikhail erfarit, stränga straff. Martin Ugglå på Östgruppen berättar mer.

– Det klassiska är att polisen går fram så fort de ser att människor samlas. Då handlar det om att deltagare föses till polisbussar och blir tagna till stationen. Hur våldsamt det blir kan variera beroende på hur många de är. Sedan riskerar de att få ett kortare fängelsestraff, det finns ett särskilt format för det med fem till tio dagar i arresten, eller böter.

Om det däremot blir fler deltagare tenderar polisens repression att bli värre.

– Det är vad vi sett på senare år, inte minst runt demonstrationerna som Aleksej Navalnyj lyckats mobilisera, när det varit tusentals människor ute. Då kommer det grupper på kanske 20-30 poliser som attackerar rätt in i demonstrationerna, slår och plockar ur människor ganska urskillningslöst. Det förekommer också att de ger sig på människor som bara råkar vara på fel plats.

Och arrangörer, riskerar de längre fängelsestraff?

– Ja. Vanliga demonstranter sugs in och får de här lite kortare straffen, men om det finns en identifierbar arrangör som manat till demonstration så finns det särskilda lagar om organiserande av ”förbjuden demonstration”. Då är det fängelsestraff på upp till flera år.

Demonstrationer mot kriget arrangerades utanför ryska och ukrainska ambassader runt om i världen under torsdagen. I Sverige samlade Palmecentret, Östgruppen och Svenska Freds omkring 300 personer utanför Rysslands ambassad i Stockholm.

Mikhail heter egentligen något annat. Flamman har valt att inte publicera hans namn av hänsyn till hans säkerhet.

Vänstern måste ovillkorligen stå bakom Ukraina och folkrätten

Leonidas Aretakis

Flamman, 24/2 2022

De flesta till vänster har inga problem med att fördöma den ryska invasionen i Ukraina. På tidningen *Proletären* gör man dock allt för att ursäkta Vladimir Putins beteende. Men om man inte kan försvara folkrätten principiellt så återstår bara den starkes rätt.

Tidigt i morse stod det klart att Ryssland återigen invaderar Ukraina, i brott med folkrätten och Ukrainas rätt till självbestämmande. Som bakgrund finns förstås Natos ständiga expansion österut, men både 2014 och 2022 har Vladimir Putin och Ryssland stått för aggressionerna. Vänsterpartiet och deras partners i EU-parlamentet fördömer enhälligt det ryska angreppet och det är utmärkt.

Tyvärr finns en minoritet som har svårt med detta enkla. Därför gick jag i min förra ledare, med titeln ”Putins mobbarfasoner hotar freden – svaret är samarbete”, till angrepp mot tidningen *Proletären*. Jag skrev att Nato visserligen hotar freden med sin expansion, och att en

diplomatisk lösning är önskvärd, men också att Putin är ett hot mot demokratin i grannländerna och att Ukraina principiellt har rätt att styra över sin utrikespolitik.

[Så här skrev jag om Proletärens beskrivning av verkligheten:](#)

”I en text skyller de allt på USA och beskriver den ryska aggressionen som ’påstådd’, i en andra försvarar de det ockuperade Krim som ryskt territorium, och i en tredje kallar de Putins trupper i Kazakstan för ’fredsbevarande’ och spekulerar fritt om att ’ljusskygga aktörer’ ligger bakom protesterna”.

Sedan dess har tidningen fortsatt publicera grova ursäkter om de ryska aggressionerna. Den 22 februari skrev de att ”Ryssland sänder fredsbevarande trupper till de båda utbrytarrepublikerna”, med hänvisning till de soldater som nu invaderar Ukraina.¹

Fredsbevarande trupper. Då råder fred i Ukraina i dag?

Tidningen tillhör den lilla gren inom vänstern som inte förmår vara principiella när det kommer till folkrätten. Men om man vill kunna kritisera USA när de bryter mot den, som under Irakkriget, så behöver man också göra det när angreppen kommer från autokrater som Vladimir Putin. För vad finns annars kvar? Jo, den starkes rätt.

Frågan är hur ideologiskt deras försvar av Vladimir Putins aggressioner är. Putin sörjer knappast Sovjetunionens upplösning annat än i geopolitiska termer. Han har konsekvent uttryckt antikommunistiska åsikter, senast i talet i måndags. Han är en reaktionär imperialistisk etnonationalist som förnekar den ukrainska statens rätt att existera, förser Europas extremhöger med pengar och precis har kväst ett folkligt uppror i Kazakstan. Önskar de ens en demokratisk utveckling i Ryssland och de omgivande länderna, eller tycker man uppriktigt att Putin är rätt person att styra landet?

Det får vi aldrig veta. Deras enda princip verkar vara att motsätta sig allt USA gör, oavsett vad det får för konsekvenser. Under skrivandet av denna text ser jag att Kommunistiska partiet vänder kappan efter vinden och fördömer angreppet från samma ryska trupper som de precis har beskrivit som fredsbevarande. Samtidigt som texten till största del uppehåller sig vid brott begångna av väst. En principiös röra helt enkelt.

I takt med att världen blir allt mer multipolär blir den också svårare att navigera i, men på Proletären försöker man inte ens. I stället slumrar man kvar vid den järnridå som revs för 30 år sedan, och drar den över sig som ett täcke.

Putin har startat det mest vettlösa kriget någonsin

Greg Judin

Flamman, 25/2 2022

Varje ansvarstagande rysk regering kommer att söka motarbeta Natos utvidgning. Problemet är att Vladimir Putin bara förmår göra det med våld. Han har nu satt igång ett krig mot vårt eget broderfolk. Men om Ryssland inte kan hålla fred med Ukraina finns det inte någon vi kan vara vän med, skriver filosofen och vänsteraktivisten Greg Judin.

¹ Se *Proletären*-artikeln ”Spänt i östra Ukraina – Ryssland erkänner Donetsk och Lugansk” i samlingen [Vänsterpress om Ukraina-krisen i slutet av februari 2022](#). Se även *Proletären*-artikeln som återges nedan, där man tar klart avstånd från den ryska attacken (bra!), men ändå ägnar ganska stort utrymme åt att framställa det som att Putins tal om ”folkmord” och om att ”avnazifiera” Ukraina innehåller ett visst mått av sanning, bl a genom att hänvisa till att högerextremister spelade stor roll när den ryskvänlige presidenten störtades 2014 och att de därefter deltagit i ett ”lågintensivt krig mot invånarna” i utbrytarrepublikerna (”folkrepublikerna”) i östra Ukraina (de senare har med ryskt stöd inte heller legat på latsidan, utan bidragit till att upprätthålla spänningen).

Dagar efter att denna text först publicerades greps skribenten och slogs medvetlös av polis under en antikrigsdemonstration i Moskva. Han har sedermera lämnat sjukhuset och släppts.

Ett stort krig har brutit ut – ett krig vars like aldrig skådats av min generation och kanske inte heller av föregående generation.

Ur Kremls perspektiv måste frågan om Ukrainas framtida öde avgöras *nu*, och den frågan handlar inte om huruvida Ukraina formellt ansluter sig till Nato eller inte. Tysklands förbundskansler Olaf Scholz är knappast uppriktig när han påstår att det är absurt att en kris utbrutit på grund av en fråga (Ukrainas Nato-anslutning) som ”inte står på dagordningen”.

Antingen får Ukraina militära garantier från västmakterna som gör att landet kan bygga upp sitt politiska system efter europeisk modell, eller så får det inga sådana garantier – och hamnar då snabbt under Putins kontroll. I och med att Ukraina redan i dagsläget i rask takt utvidgar sitt militära samarbete med Europa och Nordamerika, utan att Nato-frågan för den skull ens är uppe till diskussion, kommer det ur Putins synvinkel snart bli omöjligt att få ett snabbt stopp på utvecklingen i Ukraina. Ukraina är på väg ut ur den ryska inflytandesfären och landet kan endast hejdas *nu*. Av såväl [interna som externa skäl](#) måste kontrollen över Ukraina tas tillbaka omedelbart – kosta vad det vill.

Inga sanktioner kan hejda Putin. Visst, sanktioner är oönskade och Putin hoppas förvisso att somliga stater väljer att avstå från dylika åtgärder. (När kriget väl brutit ut blir motiven att införa sanktioner faktiskt genast mycket svagare.) Putin har dock vid upprepade tillfällen [sagt](#) att det inte spelar någon roll vilka sanktioner som utfärdas. I Kremls nuvarande planer har med andra ord samtliga värstascenarior tagits med i beräkningen. Inga sanktioner skulle kunna tvinga Putin att dra sig ur Ukraina. En betydande del av de sanktioner som ligger på bordet kommer att genomföras hursomhelst, oavsett hur Ryssland agerar militärt. Även [utan sanktioner](#) är det damoklessvärd som Putin låter hänga över Europa helt klart ett fullt tillräckligt skäl att drastiskt reducera handeln med Ryssland. Det är helt enkelt en grundläggande säkerhetsfråga.

Vad som händer närmast kommer att bli ett svårt test för många folk världen över, inte minst för ryssarna.

Nato är utan tvivel en potentiell militär fiende till Ryssland. Vi talar här om en militärallians som skapades i syfte att bilda en motvikt till Sovjetunionen och som varken upplöstes eller ombildades efter att Sovjet och dess egen försvarsallians, Warszawapakten, brutit samman. Vi talar inte om någon fredlig och oskyldig allians: Nato har utfört så kallade ”humanitära” operationer (till exempel i Libyen och Serbien) som rimmar illa med föreställningen om en ”försvarsallians”. I samtal som fördes med sovjetiska och ryska ledare på 1990-talet lät västerländska ledare [förstå](#) att Nato inte skulle expandera i riktning mot Rysslands landsgränser – det finns tillräckligt med bevismaterial som belägger detta. Det rörde sig aldrig om några formella utfästelser som undertecknades av Gorbatsjov eller Jeltsin, inga löften gjordes och ingenting skrevs någonsin in i något fördrag. Samtalen gav inte upphov till några bindande åtaganden. Men det faktum att västmakterna inte stod vid sitt ord innebar ändå att man, i syfte att reducera Rysslands militära förmåga, missbrukade det fredliga klimat som rådde i landet runt 1990. En utvidgning av Nato är under dylika omständigheter i allt väsentligt en fientlig handling gentemot Ryssland. Varje ansvarstagande rysk regering är skyldig att söka motverka en sådan utveckling.

Under Putins presidentskap har Nato blivit dubbelt så stort – alliansen har [utvidgats vid fyra tillfällen](#) och elva länder har upptagits som nya medlemmar. Problemet är att Putin inte vill begagna sig av något annat verktyg än militär råstyrka. Han har agerat och fortsätter att agera

aggressivt. Hans utgångspunkt är att våld och endast våld kan få ett land att avstå från att ansluta sig till Nato.

Som en följd av Putins agerande vill allt fler länder gå med i alliansen, och Rysslands position blir allt svagare. Det krig som brutit ut har goda utsikter att resultera i en svensk Nato-anslutning, och även i Finland har den allmänna opinionen förändrats. Under Putins styre har berörda europeiska länder inte erbjudits någonting av Ryssland som hade kunnat göra ett Nato-medlemskap mindre attraktivt. Tvärtom, till följd av den reella risken för ett ryskt angrepp har Nato kommit att framstå som ett logiskt säkerhetsalternativ och ett stärkande av alliansen har börjat te sig som en grundläggande utvecklingsmodell för europeiska stater. Under Putin har det nordatlantiska militärblocket växt sig starkare än någonsin förut.

Ryska generaler som är modiga nog att säga sin [uppriktiga mening tillstår](#) samtidigt att Nato inte utgör något omedelbart hot mot Ryssland. Nato är en potentiell fiende, men ett eventuellt angrepp från Nato är inte i första hand – och inte ens i andra hand – vad landet har att oroa sig över. Ryssland, mitt land, står inför större utmaningar. Vi kommer högst sannolikt att gå miste om energiexportintäkter som ett resultat av den globala energiomställningen. Vår attraktivitet som ett kulturellt centrum, en vetenskaplig maktfaktor och ett område för mänsklig utveckling förtvinar. Snart finns inte minsta tillstymmelse till kulturell och ideologisk hegemoni kvar. Vi löper en betydande risk att bli starkt beroende av Kina. Föreställningen att Ryssland skulle erövrats av Nato återspeglar däremot en personlig idiosynkrasi hos Putin själv, som är rädd för att gå samma öde till mötes som överste Khadafi. Han är rädd för att han inte längre kunna slå ner varje potentiellt uppror utan hänsyn till konsekvenserna. Rysslands intressen går stick i stäv med Putins intressen. Följaktligen agerar han i enlighet med sina egna intressen, något som stärker Nato och driver alliansen allt närmare Rysslands gränser. Att slingra sig ur den snara som härigenom läggs om Rysslands hals kommer sannerligen inte bli lätt.

Ryssland är ett avpolitiserat land. Intresset för politik, i synnerhet för utrikespolitik, är mycket svagt i befolkningen. Man har [inte velat tro på ett krig](#). Utbrottet kan därför inte komma som annat än en total överraskning.

Den ryska regeringens officiella beskrivning kommer att accepteras, i stort sett utan invändningar. För det första för att alla länder och alla folk instinktivt tenderar att samlas under krigstid. För det andra för att det inte kommer att finnas några alternativa verklighetsbeskrivningar att tillgå, eller för att de som faktiskt finns kommer att stå i en alltför bjärt kontrast till det folk är vana att tro på. För det tredje för att det alltid är svårt att tvivla på att ett krig som förs av ens eget land skulle vara legitimt. För det fjärde för att det helt enkelt är farligt att komma med invändningar. Under krigstid suddas skiljelinjen mellan kritiker och förrädare ut, och den rättsstatliga hanteringen av sistnämnda kategori får stryka på foten. För det femte för att det är långt ifrån uppenbart vad man ska göra med sina eventuella tvivel och för att det därför helt enkelt är lättare att inte tvivla. Slutligen för att anhängarna av Putins ”Ukraina existerar inte”-teori, som förvisso inte är särskilt talrika i dagens Ryssland, kommer att bli synnerligen högljudda framöver och för att den självförstärkande tystnadslogiken kommer att ge dem luft under vingarna.

Det finns människor i Ryssland som frågar mig: ”Vad snackar du om?” Människor som stålsätter både sig själva och sin omgivning med argument av typen: ”Det hade aldrig blivit något krig i Ukraina om inte västmakterna hade satt igång ett.”

Det finns exempel på ärofulla krig i rysk historia, tillfällen då vårt land visade prov på ett enastående hjältemod och bokstavligen talat räddade världen. Men det finns också exempel på vettlösa, skamliga krig i rysk historia, krig som utlöstes av en rädsla för framtiden, av arrogans och idioti. Ryssland förlorade och drog lärdom av dessa krig.

Kriget mot Ukraina kommer att gå till historien som det mest vetlösa någonsin. För vi får aldrig kriga mot ukrainare. Ryssarna må tycka att ukrainarna fattar felaktiga beslut, att de är otacksamma och grymma och att deras ledare är oansvariga. Men även om ukrainarna, enligt vårt sätt att se det, bär skulden för allting, får vi inte kriga mot dem. För de är ukrainare – om vi inte kan hitta ett sätt att tala samma språk som de, finns det inte längre någon vi kan vara vän med. Vi kommer att stå ensamma mot resten av världen, och vårt nederlag kommer att stå oss dyrt.

Texten är tidigare publicerad på *Open Democracy* och har omarbetats.

Översättning: Johan Wollin.

Offensiv

Bygg en antikrigs- och antiimperialistisk massrörelse

Uttalande av International Socialist Alternative

Offensiv 24/2 2022

Ryssland har lanserat en storskalig invasion av Ukraina (Foto: CC).

ISA uttrycker sin fulla solidaritet med folket i Ukraina som redan lider av exploatering, förtryck, korrruption och växande fattigdom, och som nu står inför krigs- och blodsutgjutelsens fasa.

När ryska trupper och stridsvagnar har korsat gränsen till Ukraina har de första människorna redan dödats. Missilattacker har träffat militärbaser och flygfält, inklusive i Kiev. Det finns redan rapporter om skottlossning i bostadsområden i Charkiv, Ukrainas näst största stad i nordöstra delen av landet. Nu rapporteras det att även belarusiska trupper är inblandade, med studenter som kallas in i armén.

Ryska och belarusiska trupper bör omedelbart dras tillbaka från Ukraina.

Erkännandet av folkrepublikerna Luhansk och Donetsk av den ryska duman och dess efterföljande godkännande av Putin, följt av deras begäran om rysk hjälp, skapade den omedelbara förevändningen för invasionen. Fientligheterna har nått en ny och skrämmande

topp efter veckor av eskalerande krigshets mellan Ryssland å ena sidan och Nato och USA å andra sidan.

Europa står inför en stor väpnad konflikt, som är knuten till de mångfaldiga geopolitiska motsättningarna i den nya tidsåldern av oordning. Socialister internationellt måste intensifiera arbetet och förbereda för att ta ställning mot imperialistiska krig och för arbetarklassens internationalism, i principfast opposition mot alla former av imperialism.

Ryssland har hävdad att dess säkerhet är hotad av Natos expansion österut med vapen och trupper längs dess gränser. Men nu hävdar president Putin att uppgiften för den ryska attacken är att "avmilitarisera" och "avnazifiera" Ukraina. Men hans attacker kommer bara att göra det ukrainska folket argare. Många kommer att ta till vapen för att motsätta sig hans trupper. Putin har motiverat sitt angrepp med att hävda att Ukrainas självständighet bara var ett resultat av den ryska revolutionen och bolsjevikernas politik att ge förtryckta nationer rätten till självbestämmande, en politik som upphävdes av Stalin och den byråkratiska regim som Putin själv kom ur. Detta är en viktig lärdom. Självständighet kan inte uppnås genom att vädja till Nato eller EU, utan endast i en gemensam kamp mot den nye tsaren och hans krig. Befolkningen, som drabbas mest av ett krig, de som riskerar sina liv och lemmar, livet för söner och döttrar, mödrar och fäder, deras hem och inkomster – de vanliga arbetarklassens människor som bor i Ukraina – har reducerats till enbart åskådare, vars öde avgörs av krafter utanför deras kontroll.

Dagens ukrainska ledare, det kapitalistiska etablissemanget, vars enda angelägenhet alltid har varit försvaret av oligarkernas intressen och som har styrt landet från kris till kris sedan självständigheten, sålde sig till Väst under det föregående decenniet. På så sätt hoppades de få Natoskydd och vinna ekonomiskt genom att komma närmare Europa.

De misslyckades på alla punkter: den genomsnittliga familjeinkomsten är idag 20 procent lägre än 2013 års nivå och Natos agerande utgår inte från det ukrainska folkets intressen, utan från USA:s och Natos allierades ekonomiska och geopolitiska intressen.

Krigets ekonomiska chocker kommer också att märkas över hela världen – aktiebörserna reagerar redan. Den ryska börsen föll med 40 procent innan den stängdes. Energipriserna såväl som livsmedelspriserna kommer att öka, vilket bidrar till ett redan starkt inflationstryck i världsekonomin. Och framtida generationer i Ukraina och Ryssland, som redan lever med låga inkomster och med dålig sjukvård, kommer att få betala kostnaderna för kriget.

Detta krig är märkt av konflikten mellan USA och Kina om världsherravälde. Biden-administrationen har pekat ut Kina som dess "huvudkonkurrent" och Ryssland som "den farligaste". Inom Nato har USA i flera år drivit på sina europeiska allierade att öka sina krigsbudgetar. Krig är fortsättningen av politiken på andra sätt. Bland de aktuella motiven för USA återfinns att stärka banden mellan USA och den europeiska imperialismen inför framtida konflikter med Kina – allt på det ukrainska folkets bekostnad.

Nato har intensifierat sin närvaro i Östeuropa med baser i Polen, Rumänien vid gränsen till eller i Rysslands närhet. Nato-länderna har beväpnat Ukraina till tänderna. Efter att ha ropat på vargen i flera veckor och förutspått en "falsk flagg"-operation av ryssarna har Biden och hans krigshetsande allierade skapat en självuppfyllande profetia.

Oavsett graden av Natos direkta engagemang i det pågående kriget delar västimperialismen ansvaret för att elda på konflikten, som kommer att få arbetarklassfamiljer att sörja sina fallna släktingar och betala det tyngsta priset för krigsansträngningen och dess ekonomiska konsekvenser.

Den ryska imperialismen har bedömt att det nu är dags att ta ett avgörande steg för att främja sina intressen. USA-imperialismen är försvagad, EU kämpar med inre splittring och Kina håller på att bli USA:s största orosmoln när det gäller världsordningen. Putin kränker ukrainarnas självbestämmanderätt – han anser att Ukraina är en integrerad del av Ryssland, på ett motsvarande sätt som Xi Jinping gör anspråk på Taiwan.

Vikten av det som händer i Ukraina går långt utanför Ukrainas gränser. Ekonomisk kris, vågor av reaktionär nationalism och potentiellt miljontals flyktingar kommer att skapa fler globala kriser, precis när det verkade som att pandemin gick in i en ny, mer hanterbar fas. Trots att den är en brutal auktoritär regim måste Kreml fortfarande ta hänsyn till om den ryska befolkningen kommer att acceptera ett storkrig om Ukraina. År 2022 är inte 2014, då en massiv patriotisk våg blev resultatet av övertagandet av Krim. Utan hjärta för ett krig mot Ukraina brottas de flesta ryssar redan med lägre levnadsstandard, eskalerande inflation och, under pandemin, över en miljon fler dödsfall än motsvarande perioder tidigare.

En opinionsundersökning den 23 februari antydde att 40 procent av den ryska befolkningen, främst den unga och urbana befolkningen, är emot erkännandet av republikerna, vilket har använts som förevändning för att starta kriget.

Ryssland är en militär jätte, men dess ekonomi utgör bara cirka 6 procent av Natos ekonomier tillsammans. Dess BNP är mindre än Italiens. Kraftiga sanktioner och en krigsinsats kan skada ekonomin mycket allvarligt och i kombination med ryska krigsoffer fördjupa den växande misstron mot allt som regeringen säger. Putin kan glädjas över att han har stöd från Peking, men om ett utdraget krig dränerar ekonomiska resurser kan han mycket väl behöva be Xi att rädda honom.

Det är arbetarklassen och fattiga som betalar. När de 500 största oligarkerna i Ryssland har sett sin rikedom växa med 45 procent under pandemin och nå 640 miljarder dollar, kommer det inte att göra någon stor skillnad att förlora några miljarder på frysta bankkonton.

Detta krig har lite eller ingenting att göra med skyddet av någon av de berörda befolkningarna. Nato hade och har inga problem med diktatorer när det passar dem, och Putin stöder de mest högerorienterade partierna i Europa – så mycket för ”antifascism” eller ”försvara demokratiska rättigheter”.

Krig kommer att innebära fruktansvärt mänskligt lidande som kommer att betalas för i liv, ekonomiska svårigheter och fler flyktingar, och kommer inte att lösa några av de befintliga problemen och interimperialistiska spänningarna. Trots påståenden om motsatsen ligger krig inte i arbetarklassens och den vanliga befolkningens intresse i någon av de inblandade nationerna.

Vi kan inte förlita oss på någon av de imperialistiska institutionerna eller krigsmaskinerna som är involverade för att uppnå fred, än mindre välstånd. Faktum är att Ukraina i flera år har bett om verklig hjälp från Nato och Väst, men har ändå nekats. Vi borde inte lita på dessa imperialistiska organ. Varje ”diplomatisk lösning” med nya överenskommelser, även om den till en början skulle välkomnas av människor över hela världen, kommer i slutändan att ske på vanliga människors bekostnad och bara bereda marken för ytterligare spänningar och konfrontationer.

Dessa makter har visat sig oförmögna att ta itu med den hälso- och klimatkris som de är ansvariga för, är ovilliga att bekämpa de stigande levnadskostnaderna för vanliga människor och nu kommer deras krig att göra saken ännu värre.

Den enda kraft som kan stoppa krig och förstörelse är den förenade arbetarklassen. ISA uppmanar arbetarrörelsen världen över att initiera en massiv internationell antikrigs- och

antiimperialistisk mobilisering, inklusive vägran att hantera produktion och transport av vapen samt strejker, samtidigt med kamp för sociala krav som kan erbjuda en verklig utväg för majoriteten. Detta skulle kunna inkludera ett enat agerande av arbetare i multinationella företag som är verksamma i flera av de länder som är direkt involverade.

Detta kommer inte att vara lätt. Vi kommer att behöva stå emot massiva propagandamaskiner på alla håll, och det kommer att ta tid och tyvärr lidande innan förhållandena kommer att avslöja propagandan och aktualisera de verkliga frågorna. Krig är dock revolutionens barnmorska, som avslöjar motsättningar på ett så synligt och påtagligt sätt som möjligt. Tidiga och djärva initiativ i de tidiga stadierna av krig är avgörande för att bestämma karaktären och programmet när en rörelse vinner styrka.

Detta krig ligger inte i arbetarnas och ungdomarnas intresse, var de än bor. Det handlar om geopolitiska och ekonomiska imperialistiska ambitioner.

ISA kommer att motsätta sig kriget var vi än är närvarande – i Ryssland, USA, Ukraina och på andra håll. Framför allt står vi med de ungdomar och arbetare i Ryssland som nu tar upp kampen mot kriget genom att bygga en antikrigsrörelse på arbetsplatserna och universitetet, för solidaritet mot krigshetsarna, och för ett krig mot fattigdomen istället för mot andra folk.

Proletären

Oacceptabel rysk attack på Ukraina

Marcus Jönsson

Proletären 24/2 2022

Nu är det upp till alla fredsvänner att intensifiera kampen för freden – genom att vända oss emot krigshetsarna på båda sidor.

Vi vaknade imorse till mörka rubriker om att Ryssland anfaller Ukraina på flera fronter. Som alltid i krig går det inte att lita på alla obekräftade uppgifter som florerar, men klart är att Ryssland gör sig skyldig till ett angreppskrig som inte kan försvaras vare sig med Natos inringning av Ryssland eller striderna i östra Ukraina.

Det är ingen hemlighet att Proletären varit bland de minst benägna att tro på allehanda krigshetsare och Natomegafoner, som i månader varnat för ett ryskt anfall. Där har vi varit i sällskap med ett fåtal sansade röster i offentligheten, som Hans Blix, som framhållit nödvändigheten av diplomati och att också se Rysslands perspektiv, och tidigare Moskva-ambassadören Sven Hirdman, som så sent som igår var en balanserad motvikt till Fredrik Reinfeldt i Aktuellstudion och inte trodde att Ryssland skulle genomföra något större anfall på Ukraina.

Tyvärr ger Moskvas egenmäktiga beslut att anfalla Ukraina de överhettade olyckskorparna rätt, även om oviljan att se bakgrunden och västmakternas roll i uppbyggnaden till situationen är fortsatt gedigen bland tyckare och politiker. Liksom oviljan att dra andra historiska paralleller.

Försvarsminister Peter Hultqvist talar om att Rysslands anfall är ”den grymmaste, mest omotiverade attacken mot något land i Europa sedan andra världskriget”. Då glömmer han Natos bombkrig i Jugoslavien 1999 – där motiveringen också liknade den Putin använde i morse.

Då hette det att kosovoalbanerna behövde försvaras från etnisk rensning, och nu säger Putin att Ryssland behöver försvara de etniska ryssarna i utbrytarrepublikerna i östra Ukraina från vad han kallar för ett pågående folkmord.

Även om folkmordsbegreppet bör användas med större försiktighet är det ett faktum att Ukrainas militär, tillsammans med den högerextrema Azovbataljonen och andra paramilitära förband, i åtta år fört ett lågintensivt krig mot invånarna i de självutropade folkrepublikerna Donetsk och Lugansk.

Det var också Natos bomber över Serbien och västmakternas utbrytande av Kosovo som satte folkrätten ur spel och öppnade den Pandoras ask som Ryssland nu utnyttjar. Men det är det ingen som vill minnas när fördömandena av Ryssland haglar.

Putin talar också om att ”avnazifiera” Ukraina. Och även om den ukrainska regeringen inte är nazistisk är det också ett faktum att hyllandet av nazikollaboratören Stepan Bandera ökat i Ukraina sedan den väststödda kuppen 2014 – där högerextrema grupper spelade en framträdande roll – samtidigt som kommunistiska symboler förbjöds, liksom skolundervisning på ryska.

I den ryskspråkiga staden Odessa brände fascister 46 människor till döds i Fackföreningarnas hus 2014, samtidigt som svensk massmedia hyllade den ”demokratiska” kuppen på Majdan. Utförd av samma typ av högerextrema huliganer.

Natos stadiga utvidgning österut är som sagt ingen ursäkt för Ryssland att anfälla Ukraina. Däremot är det fortfarande en helt fundamental pusselbit att ha med sig i analysen av den diplomatiska återvändsgränd som lett hit. Liksom att den ukrainska utrikesministern Dmytro Kuleba den 2 februari öppet begravde Minskprotokollet, som innefattar att utbrytarrepublikerna Donetsk och Lugansk skulle få utökad autonomi inom Ukrainas statsbildning.

– Ingen speciell status eller vetorätt över statens beslut kommer att ges några av Ukrainas regioner. Det står skrivet i sten, sa Kuleba då i ett uttalande som lär ha påverkat Kremls beslut att slutligen erkänna Donetsk och Lugansk som självständiga.

Krig är både det mest fruktansvärda mänskligheten känner, och politikens fortsättning med andra medel. Nu är det upp till oss att intensifiera kampen för freden – genom att vända oss emot alla krigshetsare på båda sidor och hela det ekonomiska system som är grunden till krigen.

Revolution

Ukraina: Orsakerna till Putins invasion

Jorge Martin och Fred Weston

Revolution 24/2 2022

Rysslands president Vladimir Putin har erkänt Folkrepubliken Donetsk och Folkrepubliken Lugansk i sydöstra Ukraina och skickat in ryska ”fredsbevarande styrkor” i båda områdena. Under natten till torsdagen har det också kommit rapporter om explosioner i flera ukrainska städer. Följande artikel skrevs före nattens händelser och analyserar den bakomliggande eskaleringen av konflikten mellan Ryssland och västimperialismen. Hur bör den internationella arbetarrörelsens förhålla sig?

I väst har man redan tillkännagett att man kommer att fullfölja sitt hot och svara med sanktioner. USA-imperialismen, Nato, EU och Storbritannien har kallat Putins beslut för ett ”brott mot Ukrainas suveränitet” och menar att det visar på ”uppenbar brist på respekt för internationella lagar och normer”. Detta är rent hyckleri. De länder som nu fördömer Rysslands handlingar har själva gjort exakt samma sak tidigare.

Låt oss komma ihåg att det var imperialismen i väst som påskyndade Jugoslaviens sönderfall 1992. Då var det inte tal om någon ”nationell suveränitet”, av en enkel orsak: det låg i deras

intresse att bryta upp det forna Jugoslavien för att kunna återta sina gamla intressesfärer. Detta var en helt och hållet reaktionär handling som ledde till inbördeskrig och etnisk rensning mitt i Europa.

Hyckleri

USA-imperialismen och deras svagare europeiska allierade talar nu om behovet av att Ryssland respekterar "nationell suveränitet", och framställer sig själva som försvarare av demokrati och mänskliga rättigheter. Är tanken att vi ska glömma att de inte hade samma betänkligheter när det gällde att själva bomba och invadera suveräna länder? De är experter på att organisera militärkupper och på annat sätt lägga sig i andra länders affärer – när det gynnar dem. Vi har sett detta i Irak, Afghanistan, Honduras, Venezuela, Libyen, Somalia och så vidare: listan kan göras mycket lång. När det inte påverkar deras intressen låtsas de som ingenting. Detta gäller exempelvis i Jemen, där Saudiarabien tillåtit att krossa en hel nation och tvinga miljoner till svält. Detta beror på att Saudiarabien är allierad med imperialismen i väst – till skillnad från Ryssland.

Vi står för den internationella arbetarklassens intressen och kan inte låta oss luras av spelet om "vem som började", eller vem som bär ansvaret för den nuvarande konflikten. Det finns imperialistiska ambitioner på båda sidor. Ända sedan Sovjetunionens kollaps 1991 har USA-imperialismen och dess europeiska Nato-allierade gradvis gjort inстeg på det som tidigare var Rysslands intressesfär, och steg för steg tagit in östeuropeiska länder i sin allians.

Ukraina är en kandidat till ett framtida Nato-medlemskap, och man måste vara blind för att inte se att Natos expansion syftar till att stävja den ryska imperialismens ambitioner i regionen. Det är med andra ord ett sätt att begränsa den ryska kapitalistklassen och gynna imperialismen i väst. Om Nato inte insisterat på att expandera österut, skulle vi inte stå inför risken om ett nytt krig i Europa. Men det är samma sak som att säga: om Nato inte vore en allians av kapitalistiska stater som företräder sina egna intressen, skulle vi inte vara i den här situationen. Kapitalismen är ett system som oundvikligen leder till krig vid en given tidpunkt. När de normala relationerna inte räcker och den "fredliga konkurrensen" inte längre tjänar de nationella härskande klassernas intressen blir krig det enda alternativet.

De olika "färgrevolutioner" som vi sett i östeuropeiska länder sedan 1989–1991 var inte ett uttryck för folkets vilja i dessa länder. De var resultatet av manövrer från stormakter i väst för att etablera regimer som gjorde det lättare att ytterligare montera ned det som fanns kvar av den statliga egendomen, ta kontroll över den lokala marknaden, öka sina intressesfärer ytterligare och samtidigt trycka tillbaka Rysslands inflytande. Detta är inte en konflikt mellan "demokrati" i väst och "diktatur" under Putin, utan en kamp mellan två motstående imperialistmakter om kontrollen över en region. När imperialismen i väst agerar aggressivt, försöker den alltid skylla på någon annan och framställa sig själv som en kraft för "fred och demokrati".

Det är ironiskt att Putin nu har använt precis samma taktik som regimen i Washington brukar göra; han har till och med kopierat detaljer som att kalla de ryska trupperna i Donbass för "fredsbevarande styrkor". Han verkar härma USA-imperialismens beteende när de cyniskt använde kosovoalbanernas svåra situation för att bomba Serbien, en traditionell allierad till Ryssland. Nu använder Putin cyniskt den svåra situationen för det rysktalande folket i Donbass för att slå mot Ukraina och väst i allmänhet, medan USA och de europeiska stormakterna gråter krokodiltårar över detta brott mot "internationell lag", ett koncept helt utan betydelse på marken. Internationella relationer under imperialismens epok styrs inte av lagar, utan av ekonomisk och militär makt.

I sitt långa tal där han rättfärdigade erkännandet av Folkrepubliken Donetsk respektive Lugansk, tydliggjorde Putin den reaktionära och chauvinistiska ideologi som ligger bakom den ryska interventionen. Han talade om Ukraina som en artificiell nation som Lenin och bolsjevikerna skurit fram ur den ryska kroppen. ”Det moderna Ukraina är skapat av Ryssland, eller mer specifikt av det bolsjevikiska kommunistiska Ryssland”, sa han. ”Lenin och hans anhängare gjorde det på ett grovt sätt, där man alienerade Rysslands historiska territorier. Miljoner människor som bodde där tillfrågades inte alls.” Han tillade att ”tacksamma arvtagare har nu förstört monument av Lenin i Ukraina. Detta kallar de för avkommunisering. Vill ni se avkommunisering? Detta passar oss väl. Men man får inte sluta halvvägs. Vi är redo att visa vad verklig avkommunisering betyder för Ukraina.” Härmed gjorde Putin det tydligt att hans modell är det ryska imperiets, vilket innebär att han också ifrågasatte hela Ukrainas existens som han anser vara ”Lenins skapelse”.

Det är uppenbart att Putins handlingar inte motiveras av en svår situation för etniska ryssar i Ukraina, eller för folket i Donbass, utan tvärtom av den ryska kapitalistklassens intressen. De vill återta Rysslands roll som stormakt. Putins eskalering speglar det kapitalistiska Rysslands nationella säkerhetsintressen: en aggressiv och reaktionär stormakt med imperialistiska ambitioner, som vi redan visats i Georgien, konflikten mellan Armenien och Azerbajdzjan, i Belarus och Kazakstan, liksom i dess intervention i Syrien. En annan orsak är Putins behov av att öka sin popularitet, som minskat som ett resultat av de ökade sociala problemen och den ökande fattigdomen inuti Ryssland.

Varför har Putin gjort detta?

Putins motiv och ambitioner har visats tydligt och uttalats öppet. I sitt brev till Nato krävde han säkerhetsgarantier för Ryssland i Europa. Dessa inkluderade en garanti på att Ukraina aldrig skulle gå med i Nato, en begränsning av militära övningar vid Rysslands gräns och att man inte skulle placera ut medeldistansmissiler. Detta var ett svar på Natos östliga expansion efter stalinismens kollaps för 30 år sedan. Vid den tidpunkten var Rysslands ekonomi krossad och USA-imperialismen använde situationen till att konsolidera sitt grepp över Östeuropa. Men nu märker Ryssland en relativ minskning av USA:s makt (särskilt efter dess förnedrande tillbakadragande från Afghanistan) och slår tillbaka.

USA:s relativa svaghet har avslöjats tidigt i denna konflikt. Trots allt prat om en ”nära förestående invasion”, har president Joe Biden hela tiden gjort det tydligt att han inte skulle skicka amerikanska trupper till Ukraina. Detta följer i samma mönster som det passiva svaret från väst på Rysslands annektering av Krim 2014. Putin tog till sig budskapet: han kan göra som han vill i Ukraina, med begränsade konsekvenser – vissa ekonomiska sanktioner, men inget militärt gensvar.

Detta är alltså i grunden en reaktionär konflikt mellan två stormakter. Å ena sidan USA-imperialismen – fortsatt den mäktigaste och mest reaktionära makten på planeten – och dess allierade. Å andra sidan har vi Rysslands regionala imperialistiska ambitioner. Arbetarklassen har inget att tjäna på att stötta någon av sidorna.

Redan från början har Putin försökt nå sina mål genom att visa upp Rysslands militära muskler, samla trupper vid gränsen, organisera gemensamma militära övningar med Belarus, testa missiler och så vidare, samtidigt som han med viss framgång försökt förvärva splittringarna mellan USA och dess europeiska allierade i Berlin och Paris. Det är värt att notera att Putin på förhand varnade den franska presidenten Macron och den tyska kanslern Scholz, men inte Biden.

Putin insisterade hela tiden på att han ville ha förhandlingar, på sina villkor, och på att väst skulle sätta press på den ukrainska presidenten Volodymyr Zelenskij att implementera

Minskavtalen, som förhandlades fram 2014 respektive 2015. I fråga om Ukraina skulle han föredra det resultatet. Minskavtalen låter Folkrepubliken Donetsk och Folkrepubliken Lugansk fortsätta vara del av Ukraina, men få en särskild autonom status. Detta skulle ge Putin en permanent hävstång i landet. Ukrainas dåvarande president Porosjenko skrev under avtalen när hans offensiv mot Donbass kollapsade, och Putin kan till och med ha räknat med att Zelenskij, om han gick med på dessa villkor, skulle ha drabbats av vrede från nationalisterna på den extrema högerkanten och deras militärbataljoner, vilket till och med hade kunnat fälla Zelenskij's regering.

För Putin är folkrepublikerna bara brickor i ett spel, som han är beredd att offra för att nå sina mål. Låt oss inte glömma att upproret i Donbass 2014 var en del av en större rörelse som uppstod till svar på att en regering kom till makten i Ukraina som var uppbackad av nazistiska paramilitära organisationer och som förespråkade en särskilt reaktionär variant av ukrainsk nationalism, som var djupt antirysk och öppet byggde på traditionen från andra världskrigets nazikollaboratörer.

Vid den tidpunkten blandades alla slags grupper i de två republikerna i öst – sådana som såg sig som kommunister och sådana som byggde på det sovjetiska motståndet mot nazisterna, såväl som en del öppet reaktionära storryska chauvinister som såg med nostalgi på det ryska imperiets storhetstid.

Men efterhand blev republikerna helt beroende av regimen i Moskva, både ekonomiskt och militärt, och dess ledarskikt rensades på sina mer självständiga och folkliga element. Så snart Putin bad om det, tillkännagav ledarna för de två republikerna att civila skulle evakueras, samtidigt som alla människor i stridbar ålder skulle mobiliseras. Därefter reste de till Moskva för att be om att erkännas, vilket Putin naturligtvis gjorde.

Att Ryssland erkänner deras ”självständighet” är alltså meningslöst, för de är redan helt beroende av regimen i Moskva. Den enda verkliga förändringen är att Putin tillkännagett att de inte längre är en del av Ukraina.

Vad har ändrats?

USA har hela tiden svarat aggressivt på Putins krav, konstant fördömt den ”nära förestående” ryska invasionen och vägrat att göra några eftergifter. När man är skolgårdens största mobbare kan man inte visa någon svaghet, eftersom andra då kommer att vilja utmana ens position. Så även om Biden inte var beredd att möta Ryssland genom en militär intervention i Ukraina, kunde han samtidigt inte verka som att han gjorde eftergifter. Det var detta dödläge som ledde till den nuvarande eskaleringen.

Putin har räknat med att imperialisterna i väst, trots alla deras stora ord, inte kan stoppa honom. Svaret från väst har hittills bara varit sanktioner på olika nivåer mot Ryssland. EU:s sanktioner riktas mot alla som handlar med de två republikerna. Problemet är såklart att alla 27 medlemsstater måste hålla med, och det finns utan tvivel olika åsikter bland dem. Länder som Italien, Österrike och Tyskland är oroade för leveranserna av gas. Ryssland tillhandahåller 40 procent av EU:s gaskonsumtion och runt om i Europa finns det redan en växande frustration och ilska på grund av den enorma ökning av energipriser som människor står inför i år. Den senaste utvecklingen driver upp gaspriserna ännu mer, likaså priset på råolja som Ryssland är en stor producent av.

Den brittiske premiärministern Boris Johnson är i stort behov av en distraktion från sina egna inhemska problem, efter att hans popularitet snabbt börjat sjunka i en situation med stort missnöje i samhället. Han har gjort mycket väsen om att försvara Ukraina och har nu tillkännagett att Storbritannien kommer att frysa tre ryska oligarkers tillgångar, såväl som att genomföra sanktioner mot fem ryska banker.

Biden har samtidigt tillkännagett sanktioner som skulle förhindra att amerikaner gör nyinvesteringar i, handlar med eller finansierar de ukrainska områden som nu står under ryskstödda separatisters kontroll. Men Thomas Graham, ordförande för Vita husets nationella säkerhetsråd i frågor om Ryssland under George W. Bush, har konstaterat att dessa sanktioner ”inte kommer att ha någon större påverkan, om ens någon alls” på Rysslands handlingar. De är mycket lika de sanktioner som man ålade Ryssland efter att landet annekterade Krim 2014, och skulle få liknande effekt på Putin – alltså i stort sett ingen alls.

Putin är medveten om den ukrainska regimens svaghet. Men nu när han skickat styrkor till de två republikerna – vad är nästa steg? Det är svårt att säga vad nästa manöver blir. Ett krig är den mest komplicerade ekvationen man kan tänka sig, och när det väl börjat är det omöjligt att säga vad slutresultatet blir. Putin kommer att behöva bedöma läget vid varje vändning och beräkna sitt nästa steg därefter.

I tidigare artiklar ansåg vi att ett fullskaligt krig mellan Ryssland och Ukraina var [det minst sannolika perspektivet](#). Så vad har ändrats? Putin beräknade att USA och europeerna skulle göra eftergifter hellre än att riskera ett extremt destabiliserande krig i Europa. Han försökte få Minskavtalet implementerat. Men Nato-alliansen, som domineras av USA-imperialismen, kunde inte möta hans krav. Ur deras perspektiv skulle alla eftergifter stärka Ryssland, vilket de vill undvika. Särskilt USA vägrade vika sig i fråga om Natos expansion.

Detta innebar att Putin antingen behövde agera på sina hot eller dra sig tillbaka. Hans tidigare hot hade misslyckats, så hans enda val var att öka insatserna och hitta en ursäkt för att skicka in trupper i de två utbrytarrepublikerna. Till hans fördel är att många i republikerna kommer att välkomna de ryska trupperna. Och när han väl intagit dem, kan Putin använda sin närvaro i området till att förhandla från en starkare position. Men om Putin skulle invadera hela Ukraina skulle det mycket väl kunna bli det sista han gör som president, för han skulle möta ett folk som motsätter sig att bli dominerade av Ryssland.

Nej till krig! Fienden finns på hemmaplan!

Det är tydligt att Putin försökt få väst att sätta sig vid förhandlingsbordet och göra de eftergifter han krävt, men väst – särskilt USA, uppbackade av sina knähundar i den brittiska regeringen – har vägrat. Detta är orsaken till att Putin i slutändan drog slutsatsen att han inte hade något annat val än att öka insatserna. Kommer han att begränsa sig till att hålla det territorium som de två utbrytarrepublikerna har, eller kommer han att försöka ta sig längre in i Ukraina?

Leonid Kalasjnikov, ordförande för statsdumans kommitté i frågor om OSS (Oberoende staters samväld, ett samarbete mellan före detta Sovjetrepubliker), poängterade att folkrepublikerna Lugansk och Donetsk erkänts för de regioner som bär samma namn – och separatisterna kontrollerar bara delar av dessa regioner. Därför skulle de kunna hävda att deras statsmakt ska sträcka sig till resterande delar av regionerna. Kalasjnikov menade att ”hur dessa gränser ska återställas beskrivs inte i avtalet. Vad Folkrepubliken Lugansk och Folkrepubliken Donetsk gör i detta avseende är inte vår sak att avgöra.”

Detta öppnar för att man ska ta försöka överskrida de territorier som än så länge brutits loss, vilket skulle kunna leda till en direkt konfrontation mellan ukrainska och ryska styrkor. Väst har redan börjat genomföra sanktioner, så vad mer skulle Nato kunna göra om Putin vill röra sig längre in i Ukraina för att störta den nuvarande regimen? Ur en rent militär synpunkt, skulle Ryssland enkelt kunna besegra Ukraina och ingen europeisk makt har uttryckt någon vilja att faktiskt bli inblandad på marken med sina egna soldater. Men även om det finns sympati för de ryska styrkornas närvaro i utbrytarrepublikerna, skulle situationen vara en helt annan för Putin om han försökte röra sig in i centrala Ukraina där han skulle möta storskalig

opposition. Detta skulle göra alla territoriella erövringar extremt svåra och kostsamma att hålla.

Regeringen i Kiev kommer nu att hamna under enorm press. Ur dess synpunkt har Ukrainas territorium formellt invaderats, men det finns inte mycket den kan göra. Krim annekterades för åtta år sedan och fortsätter att vara en del av den ryska federationen, trots de sanktioner man gjort mot Ryssland. Senaste gången den ukrainska regeringen gick i krig i Donbass blev den besegrad, och stod utan hjälp. Ukraina har krävt ett extrainsatt möte med FN:s säkerhetsråd, men det är osannolikt att detta organ ens kommer att fördöma Rysslands handlingar med tanke på att Ryssland har vetorätt. Zelenskij's impotens kan i längden leda till att hans svaga regering faller.

Som för att understryka USA-imperialismens relativa svaghet, har dess första praktiska svar varit att flytta all kvarvarande statsdepartementspersonal från Ukraina och flyttat sin ukrainska ambassad från Kiev till Lviv – till Polen! Det måste ha varit verkligt lugnande för Zelenskij att se till vilken grad hans befäl i Washington är beredda att försvara Ukraina från rysk aggression.

Det är tydligt att Putins mål i sista hand är oförändrat: att Ryssland ska erkännas som en regional stormakt och att man ska få garantier på att områdena precis utanför landets gränser inte kommer att hota dess intressen. Nu när han gått in är det osannolikt att han ger upp det Donetsk- och Luganskrepublikernas territorium, och det är möjligt att han går längre. Detta är en pågående situation som måste följas noggrant.

Ingenting har lösts för arbetarklassen i varken Ryssland eller Ukraina, och man har inte vunnit någonting. När Putin påstod att Ukraina var Lenins skapelse hade han såklart fel, eftersom Ukrainas komplexa nationella identitet existerade före 1917. Men det var Lenins noggranna politik i fråga om rätten till nationellt självbestämmande – en fråga där han hamnade i konflikt med Stalin – som möjliggjorde bildandet av unionen mellan det sovjetiska Ukraina och det sovjetiska Ryssland på den jämlika och frivilliga basis som var grunden för skapandet av Sovjetunionen (formellt Socialistiska rådsrepublikernas union) 1922, för exakt 100 år sedan. Bara i det avseendet kan man säga att Ukraina, med dess nuvarande gränser, skapades av Lenin, och det har nu förstörts av de reaktionära ukrainska nationalisterna som kom till makten efter Euromajdan-rörelsen.

Ukrainas och Rysslands arbetare är sammanlänkade av starka historiska band, även om dessa försvagats av den reaktionära ukrainska nationalismens och storryska chauvisnismens gift, särskilt sedan 2014. Ukraina är nedsjunket i inbördeskrig och miljoner har tvingats emigrera på grund av den ekonomiska krisen.

Den enda vägen framåt för arbetarklassen är att störta den parasitära kapitalistiska oligarkin som styrt landet som sin privata egendom under de senaste 30 åren, och expropria dess rikedomar. Bara på grundval av att arbetarna kommer till makten kan Ukraina verkligen frigöras, och arbetarklassen enas på en frivillig basis över de gränser som språk och nationell identitet ställt upp.

I väst är arbetarnas huvudsakliga ansvar att motsätta oss våra egna reaktionära imperialistiska härskande klasser som eldar på konflikten. Den främsta uppgiften för arbetare i Ryssland är att motsätta sig sin egen reaktionära härskande klass, som driver Putins regionala stormaktsambitioner. I Ukraina behöver arbetarna motsätta sig sin egen kapitalistiska oligarki, som kastat in landet i inbördeskrig samtidigt som de samlar bytet från plundringarna utomlands.

Fred åt hyddorna, krig åt palatsen!

Original: [Ukraine: Putin ups the ante by recognising the Donbas republics and sending in troops](#)

Översättning: Fredrik Albin Svensson

Nej till krig mot Ukraina! – Uttalande från IMT i Ryssland

Jorge Martin och Fred Weston

Revolution 24/2 2022

Uttalande från de ryska kamraterna i Internationella Marxistiska Tendensen som fördömer den invasion av Ukraina som inleddes under morgonen. Mot militär intervention! Mot nationalism! Inget krig mellan folk, ingen fred mellan klasser!

Tidigt på morgonen den 24 februari inledde den ryska armén en militäroperation mot Ukraina med bombningar av militära enheter, flygvapensystem och ammunitionsförråd. I ett videomeddelande till nationen rättfärdigade president Vladimir Putin operationen genom att citera en förfrågan från Folkrepubliken Donetsk om militärt beskydd. Han sa att operationens mål inte är att ockupera Ukraina, utan dess avmilitarisering och avnazifiering. Han uppmanade soldater i Ukrainas armé att lägga ned sina vapen och inte lyda den ”antifolkliga juntan som rånar folket”.

I tidigare artiklar har vi, Internationella Marxistiska Tendensen (IMT), bedömt sannolikheten till en direkt militär sammandrabbning mellan Ryssland och Ukraina som extremt liten. Detta berodde på att vår analys fokuserade på den ryska imperialismens intressen, förmåga och tidigare uppträdande. Ett fullskaligt krig i Ukraina sågs därför som ett extremt farligt äventyr för Putinregimen med osäker utgång, vilket skulle få enorma kostnader för Ryssland. Situationen blev emellertid bara värre och värre, och med tiden hamnade vi i detta katastrofala scenario. Putin valde äventyret, uppenbarligen för att han tänkte sig att den ukrainska staten skulle falla samman efter hans första slag, efter vilket det bara skulle behövas ett blixtkrig för att installera en ny lojal regering. Precis som med erkännandet med folkrepublikerna (i Donetsk och Luhansk) kan man inte prata om ett ”beslut i sista minuten baserat på omständigheterna”, eftersom videomeddelandet om operationens början har visat sig vara inspelat den 21 februari.

En betydande del av det ryska samhället och vänstern har rättfärdigat både erkännandet av republikerna och de ryska truppers inträde på ukrainskt territorium med att säga att detta skulle stoppa artilleribombningen av Donbass och det åtta år långa helvetet av bombningar för miljontals människor. Detta innehöll ett visst korn av sanning, men i vårt tidigare uttalande betonade vi de negativa konsekvenserna av Putins erkännande av folkrepublikerna, och fördömde både erkännandet och intervention. Men nu när missilerna har skickats mot Ukraina är det inte möjligt att tala om att sätta in trupper för att ”stoppa kriget”.

Det är svårt att hitta någonting mer hycklande än de uttalanden som gjorts av Putin och andra ryska representanter om ”avnazifiering”. Trots deras retoriska hänvisningar till det stora patriotiska kriget 1941-1945 och det sovjetiska folkets uppoffringar i kampen mot nazismen, är Putinregimens historiska modell inte Sovjetunionen. Tvärtom är Putins modell det ryska imperiet, som han öppet och upprepade gånger förklarar. Hans långa tal den 21 februari gällande insättandet av trupper i Folkrepubliken Luhansk och Folkrepubliken Donetsk var direkt antikommunistiskt. Det byggde på rysk nationalism och inte sovjetisk internationalism. I Ryssland får nazistkollaboratörer regelbundet hyllningar, även om det inte sker på i närheten av samma skala som i Ukraina. Den vita rörelsen glorifieras och kommunister förföljs, inklusive funktionärer för kommunistpartiet (KPRF). Kommunistpartierna i folkrepubliken Donbass arbetar fortfarande illegalt. De ryska myndigheternas politik baserar sig på nationalchauvinism, demokratifientlighet, antikommunism och att råna arbetarna. Under sådana

förhållanden kan bara extremt naiva människor uppfatta Ryssland som en ”antifascistisk” kraft.

Även om Putins blixkrieg lyckas och Ukrainas befintliga regering ersätts, kommer det som ersätter den med de ryska bajonetternas hjälp att vara lika reaktionär, om än med en något annan inriktning. Det kan inte bli på något annat sätt. Vi behöver bara tänka på de krafter som Ryssland har stöttat i Donbass under de senaste åtta åren, hur de har mördat obekväma militära befälhavare, och de motiv som har väglett ukrainsk politik under samma period. Givet inskränkningarna i den borgerliga demokratin i Ryssland självt kan man inte förvänta sig att Putin kommer att bidra till dess uppbyggnad i Ukraina. Vi kommer inte att se ”avnazifiering” utan ”nazifiering” under annan flagg.

Krig är det svåraste man kan analysera. Vi kan naturligtvis inte förutse utgången i en militär-operation. Men trots det enorma materiella och teknologiska övertaget för den ryska armén över den ukrainska, finns det en möjlighet att den ukrainska armén och staten inte bara kommer att besegras inom ett par dagar. Under sådana omständigheter kommer det mar-drömsliknande scenariot för de arbetande folken i Ryssland och Ukraina att bli verklighet: ett utdraget, blodigt slakthus, där arbetarna behandlas som boskap. Men oavsett utgången i kriget kommer både den ukrainska och ryska nationalismen att nå nya höjder och ett djupt sår kommer att ha gjorts i relationerna mellan Ukrainas och Rysslands folk, som kommer att vara i flera generationer. Därför är det en plikt och en brådskande uppgift för dagens kommunistiska internationalister att kämpa för alla folks enhet och bekämpa alla former av nationalism.

Den viktigaste uppgiften för ärliga ryska kommunister är att direkt motsätta sig Rysslands militärintervention. Att ge stöd till operationen under förevändningen att man ska ”skydda den ryska befolkningen”, ”kampen mot nazismen”, och så vidare är ett direkt förräderi mot internationalismens principer. Ryska federationens kommunistparti (KPRF), som formellt erbjöd Putin att de skulle erkänna folkrepublikerna i Donbass, och senare gav sitt stöd till både insättandet av trupper och militäroperationen, har orsakat den största skada i detta avseende. Det är anmärkningsvärt att detta sker just när medlemmar i partiet utsätts för repression från Moskva till Vladivostok. Vi anser att konsekventa kommunister bland partiets medlemmar bör protestera skarpt mot att ledningen inte bara kapitulerat till rysk nationalism, utan också deltar i dess framfart. Tiden har kommit för alla lojala kommunister att komma ihåg lärdomarna från den andra internationalens kollaps, Lenins kamp mot socialchauvinismen och de principer som den kommunistiska internationalen grundades på!

Vi uppmanar alla kommunister i Ukraina, Ryssland och Donbass att motsätta sig kriget. Vi uppmanar alla soldater i den ryska armén att vägra utföra kriminella order. Vi uppmanar till kamp mot all slags nationalism – och för ett internationalistiskt samfund av alla folk.

MOT MILITÄR INTERVENTION!

MOT RYSK IMPERIALISM!

MOT ALL SLAGS NATIONALISM!

INGA KRIG MELLAN FOLK! INGEN FRED MELLAN KLASSER!